

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **M.F.**, státní příslušník Turecké republiky, t. č. bytem x, zastoupený JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Štěpánská 633/49, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2014, č. j. OAM-196/LE-BE03-P05-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Anně Doležalové, MBA, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce celkem 13.600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 12. 2014, č. j. OAM-196/LE-BE03-P05-2014, rozhodl žalovaný o zastavení řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení

mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, ve které nesouhlasí se závěrem žalovaného, který jeho žádost neprojednal meritorně s důvodu, že žalobce údajně neuvedl nové skutečnosti. Žalobce totiž uvedl, že celá jeho rodina (manželka a devět dětí) dostala v červenci 2013 povolení k trvalému pobytu, což je nová skutečnost, kterou žalobce v předchozích řízeních objektivně uvést nemohl, a současně jde o skutečnost relevantní z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí podle žalobce zasahuje nepřiměřeným způsobem do jeho rodinného života, neboť jeho důsledkem je nutnost opustit území České republiky a zanechat zde manželku i děti.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nezjistil objektivně skutkový stav věci, protože se zaměřil pouze na poslední období života rodiny žalobce, která procházela poté, co žalobci jako jedinému členu rodiny nebylo uděleno povolení k trvalému pobytu, krizovým obdobím, jenž bylo poznamenáno stresem a existencionální nejistotou. K tomu se přidaly kontroly a výslechy na cizinecké policii. Žalovaný však tyto skutečnosti pominul a účelově vzal v potaz pouze informace svědčící v neprospěch žalobce. Žalovaný tedy neobstaral důkazy o životě rodiny v delším časovém horizontu, například od sociálních pracovníků působících v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí nebo v Oblastní Charitě v Ústí nad Orlicí. Žalovaný nepřihlédl k tomu, co uvedl žalobce při pohovoru, a ani k výpovědi manželky žalobce, kterou bez náležitého odborného podkladu odmítl z důvodu, že manželka trpí syndromem týrané ženy. Žalobce ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobu následně ještě doplnila i soudem ustanovená zástupkyně žalobce. Shrnula důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Zopakovala, že novou skutečností, pro kterou bylo třeba žádost žalobce meritorně projednat, je udělení povolení k trvalému pobytu manželce žalobce a jeho dětem, kteří jsou v České republice plně integrováni (některé děti se v České republice dokonce narodily). Za této situace by vycestování žalobce bylo v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Za zmatečný považuje postup žalovaného spočívající v tom, že se žalovaný zabývá obšírně rodinným životem žalobce, ač tvrdí, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost. Znovu také rozebírá způsob, jakým žalovaný přistoupil k hodnocení jednotlivých důkazů, kdy zcela odmítl výpověď žalobce a jeho manželky. Výpověď manželky podporující tvrzení žalobce odmítl z důvodu jejího špatného psychického stavu, přičemž její předchozí výpovědi o napadení žalobcem žalovaný akceptoval. Manžela žalobce tuto skutečnost později popřela a žalobce nebyl v té souvislosti trestně stíhán ani odsouzen. Ohrazuje se také proti tvrzení, že obživu rodiny zajišťoval půjčkami. V dané době, kdy nemohl pracovat, to totiž byl jediný možný způsob, jak se o rodinu postarat. Tento postup mu proto nelze klást k tíži.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť ta neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkazuje zejména na obsah správních spisů, a to i těch, které se týkaly žalobcovy první a druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze srovnání důvodů uvedených v první a druhé žádosti s důvody uvedenými v žádosti třetí podle žalovaného vyplynulo, že žalobce jako jediný nový důvod uvedl, že má na území České republiky celou rodinu, o kterou se stará. Tato skutečnost byla dle žalovaného žalobci známa již v průběhu předchozích řízení a měl ji tehdy uvést. Tato skutečnost také podle žalovaného není azylově relevantní. Dále žalovaný uvedl, že žalobce žádost podal až

poté, co byl zadržen Policií České republiky a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Třetí opakovanou žádost proto žalovaný považuje za žádost účelovou. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V replice žalobce zdůraznil, že žalovaný důvody žalobce neinterpretuje správně, pokud za něj považuje pobyt žalobcovy rodiny na území České republiky. Nově tvrzenou skutečností totiž bylo to, že příslušníci žalobcovy rodiny získali v mezidobí povolení k trvalému pobytu, což je skutečnost, kterou žalobce v dřívějších řízeních uvést nemohl.

Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích, byl konstatován obsah správního spisu a byl proveden důkaz podstatným obsahem spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 61/2014, který se týkal přezkumu rozhodnutí o setrvání žalobce v zařízení pro zajištění cizinců.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 20. 5. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřípustných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl.

Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice žalobce odůvodnil udělením trvalého pobytu jeho rodinným příslušníkům (manželce a devíti dětem).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“

Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí tedy vždy obsahovat přesvědčivý závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný za jediný důvod žádosti žalobce považoval přítomnost rodiny žalobce na území České republiky s tím, že o tuto rodinu se žalobce stará. K tomuto důvodu konstatoval, že tato skutečnost byla žalobci známa již v průběhu předchozích správních řízení a měl tak možnost ji tehdy uvést. Dodává, že z pohledu zákona o azylu nejde navíc ani o skutečnost relevantní. K závislosti rodiny na žalobci žalovaný uvedl, že dle jeho zjištění žalobce své rodině neposkytuje potřebnou péči a podporu a že jsou z jeho strany rodinní příslušníci ohrožováni na zdraví a životě.

Soud s ohledem na žalobní námitku, že žalovaný ve svém hodnocení pomíjí skutečnost, že žalobce uváděl, že jeho rodinným příslušníkům byl v mezidobí (tj. po skončení řízení o předchozích žádostech) udělen trvalý pobyt, předně konstatuje, že v této části má žalobce pravdu. Tuto skutečnost v žádosti skutečně uváděl, přičemž jde o skutečnost, kterou žalobce v době, kdy byla vedena předchozí řízení, nemohl vědět. To, že žalovaný tvrzení žalobce redukoval pouze na tvrzení o přítomnosti rodiny na území České republiky, aniž se zabýval jejich novým pobytovým statusem, však na výsledné posouzení azylové relevance této nové skutečnosti nemá vliv.

K zodpovězení otázky, zda trvalý pobyt příslušníků žalobcovy rodiny na území České republiky může být považován za azylově relevantní skutečnosti, lze poukázat na judikatorní závěry týkající se neposkytnutí azylové ochrany manželu občana České republiky či osoby požívající práva dlouhodobého pobytu v České republice. Například v rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 – 31, k této otázce Nejvyšší správní soud uvedl, „že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení. Uzavření manželství, jakkoli se jedná z hlediska žadatele o významnou událost, požadovanou relevanci nemá. To vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 – 55, vyslovil, že uzavření sňatku, a to ani s občanem České republiky, není zákonným důvodem, na jehož základě by vznikl právní nárok na udělení azylu v České republice (§ 12 zákona o azylu). Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu počítá pouze s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta. Pokud jde o tzv. humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, samotná skutečnost manželství žadatele o azyl není důvodem hodným zvláštního zřetele tak, jak to má na mysli citované ustanovení zákona o azylu (k tomu například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 Azs 3/2003 – 36). Ustanovení § 14a a 14b zákona o azylu rovněž svým zněním vylučují možnost aplikovat je na skutečnost uzavření manželství, pokud se nejedná o manželství s osobou požívající doplňkovou ochranu.“ Nejvyšší správní soud také dodal, „že neposkytnutím ochrany manželu občana České republiky nebo, jako v posuzovaném případě, osobě požívající práva dlouhodobého pobytu v České republice, nedochází k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života cizince. Žalobci v první řadě nic nebrání, aby své právo na rodinný život realizoval ve své vlasti, tím spíše, pokud jeho manželka je občankou téhož státu (když ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi). Pokud hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život zakotvené v čl. 8 Úmluvy (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71).“

K tomu soud dodává, že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy, primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, ze dne 28. 11. 2008). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území ČR v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu. Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 – 71).

K závěru, že by pouhé vycestování žalobce z území mohlo v dané věci dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, však soud nedospěl. Pokud totiž jde o rodinný život žalobce, nelze přehlédnout, že z podkladů obsažených ve správním spise plynou závažné indicie o nepřijatelném způsobu výkonu rodičovských

a manželských práv žalobce v rozporu s lidskou důstojností jeho ženy a dětí (znepokojivé signály o dlouhodobém zamykání dětí bez přítomnosti rodičů a o pravidelném fyzickém trestání dětí zprostředkované pracovníky dětského centra, zprávy o opakovaném vyhledání pomoci manželkou žalobce v souvislosti s jeho výhrůzkami a napadením z jeho strany, byť byly následně s odstupem času manželkou popírány). Rovněž nelze přehlédnout, že v důsledku nepřijatelné situace v rodině musely být děti žalobce umístěny do Dětského centra ve Svitavách, přičemž následný vývoj dětí ukázal, že jejich dočasné odloučení od otce bylo pro ně prospěšné (zlepšený prospěch a zdravotní stav). Byť v dané situaci došlo v době krizové, kdy žalobce na území České republiky pobýval nelegálně a jeho manželka se psychicky zhroutila, nelze nevidět, že se žalobce ke členům své rodiny choval nepřijatelně nejen v tomto posledním období, ale správní spis obsahuje i poznatky o tom, že tento způsob výchovy žalobce zaujímal již daleko dříve (protokoly o výsledku členů rodiny). Také ze zpráv Oblastní charity Ústí nad Labem o spolupráci od září 2013 a za rok 2014, kterých se žalobce dovolával a které byly provedeny k důkazu (jejich kopie je součástí spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 61/2014), plyne, že ani toto období nebylo idylické. I z těchto zpráv plyne, že děti žalobce byly po zdravotní stránce zanedbávané a starší děti často chyběly ve škole a podobně. Závislost rodiny na žalobci je tedy spíše ekonomického než emocionálního charakteru. Sama ekonomická závislost rodinných příslušníků a s ní spojené riziko hmotné nouze v případě vycestování žalobce nicméně nestačí k tomu, aby mohl být učiněn závěr o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života. Hmotnou nouzi rodinných příslušníků totiž lze řešit podporou ze strany žalobce ze zahraničí (země původu) či případně prostřednictvím systému sociálních dávek.

Nutno též zopakovat, že v případě žalobce by rozpor s čl. 8 Úmluvy měly primárně posoudit příslušné orgány v řízení o správním vyhoštění stěžovatele (srov. již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Žalobce se žalobcem již bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Bude-li mu posléze toto správní vyhoštění uloženo a nebude-li žalobce se závěry ohledně přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života, může využít prostředky zákona o pobytu cizinců (např. odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění a následný soudní přezkum) za účelem posouzení dopadu vyhoštění na realizaci jeho rodinného a soukromého života. Některé zásahy do rodinného a soukromého života zákon o pobytu cizinců umožňuje znovu posoudit i u pravomocných rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zákona o pobytu cizinců), tedy, i pokud žalobci již bylo správní vyhoštění uloženo a on opravné prostředky nepodal či nebyl v odvolání a soudním přezkumu úspěšný, má možnost využít i zmíněného institutu odstranění tvrdosti správního vyhoštění. Situaci žalobce je tedy třeba řešit primárně v režimu zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud tudíž uzavírá, že v dané věci v opakovaném řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly vzneseny žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce. Za této situace tudíž nebyl důvod, aby žalovaný vedl znovu řízení ve věci, neboť by musel v souladu s výše uvedeným dospět k závěru, že udělení trvalého pobytu příslušníkům žalobcovy rodiny na území České republiky není skutečností, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vést řízení, které je předem odsouzeno k negativnímu výsledku, by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Žalobci byla pro řízení před soudem ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení včetně první porady s klientem, která byla v tomto případě nahrazena nahlížením do spisu, a dvou písemných podání soudu (doplnění žaloby a replika) a účast u soudního jednání – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), dále čtyři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 13.600 Kč. Ustanovená advokátka není plátkyní daně z přidané hodnoty. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. července 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová